

Autokomentarz

Nie/wypowiedziane to praca magisterska stworzona w pracowni Mediów Interaktywnych pod kierunkiem prof. dr hab. Jadwigi Sawickiej oraz dr Karoliny Niwelińskiej. Nie/wypowiedziane to instalacja interdyscyplinarna o słowach. Słowa posiadają tożsamość i mają ogromną moc. Każde z wypowiedzianych przez nas słów to przekaz, który nie ginie w próżni, a trafia w przestrzeń odbiorcy. Choć są niewidzialne i niematerialne potrafią zranić bardzo głęboko i pozostawić blizny w umysłach innych ludzi. Słowa są jak ostrza, przecinają nawet najgrubsze zbroje ochronne, a ich konsekwencje często są bardziej dotkliwe niż obrażenia fizyczne. Nasze słowa budują, ale również burzą, podnoszą na duchu i pogrążają, inspirują i zniechęcają. Nie/wypowiedziane ukazuje dualność słów oraz ich wpływ na życie nasze, jak i innych osób.

Dyplom składa się z trzech części. Pierwsza część to plakaty typograficzne, druga część instalacja artystyczna oraz trzecia część projekt notesu. Część pierwsza poświęcona jest osobistym emocjom. Na plakatach typograficznych zostały ukazane słowa, z którymi mierzę się po dzień dzisiejszy. Słowa wypowiedziane kiedyś, zostały ze mną do dziś. Warstwowość problemu podkreślam poprzez zastosowanie dwóch warstw. Na pierwszej warstwie znajdują się plakaty typograficzne a na niego nałożona jest kalka jako druga warstwa. Na kalce metodą sitodruku zostały nadrukowane fotografie (kolaże) ukazujące części ciała i emocje mi towarzyszące. Fotografie dopełniają ręczne napisy, kopie moich zapisków z notesu. W warstwie pierwszej słowo „nie” jest specjalnie zmodyfikowane. Chciałam tym podkreślić moją wewnętrzną walkę ze słowami, które mnie zraniły. Walkę o to jak ja siebie postrzegam i czy w ostateczności te słowa będą dla mnie motywacją, czy tylko przykrym wspomnieniem.

01. NIE UFAM CI - w tym projekcie skupiam się na słowach, które usłyszałam od najbliższych mi osób. Zaufanie jest dla mnie podstawą do budowania relacji i bardzo długo walczyłam z tym, aby w pełni uwierzyć w słowa „ufam Ci” od drugiej osoby. Drugą warstwę projektu zajmuje fotografia mojej osoby skulonej i bezbronnej, czekającej aż bliska osoba cofnie swoje słowa. Lecz to nigdy nie nastąpiło

02. NIE NADAJESZ SIĘ - w tym projekcie powracam do czasów szkolnych, które były dla mnie bardzo trudne i bolesne. Byłam wyśmiewana przez rówieśników, co zostawiło trwałe ślady w moim postrzeganiu samej siebie. Zwieńczeniem były słowa od nauczycielki „nie nadajesz się”, które odbijają się echem w mojej głowie i wracają, kiedy jestem w sytuacji dla mnie trudnej. Drugą warstwę projektu zajmuje zdjęcie postaci z zamazaną twarzą. W czasach szkolnych zdarzało mi się tak wyrażać swoje emocje. Na zdjęciach klasowych zamazywałam, a może i nawet robiłam dziurę naciskiem narzędzia, na twarzach osób z klasy. Postać na fotografii jest dorosła. Chciałam tym podkreślić, że mimo, że jesteśmy już osobami dorosłymi, dalej odczuwam do nich żal i często wyobrażam sobie, jak by zareagowali, gdybym im przypomniała o tych sytuacjach.

03. NIE PORADZISZ SOBIE - w tym projekcie skupiam się na słowach, które często słyszałam w szkole i zaczynając pracować zawodowo. Mimo, że minęło już sporo czasu a ja mam wrażenie, że obróciłam te słowa w motywacje, w sytuacjach dla mnie ciężkich, gdzie nic mi nie wychodzi, przypominam sobie o nich. Na drugiej warstwie projektu znajduję się kolaż ze zdjęć mojej osoby i oczu kilku innych, aby podkreślić uczucie ciągłej presji oceniania.

04. NIE OBCHODZI MNIE TO - w tym projekcie skupiam się na relacjach i na otaczaniu się odpowiednimi ludźmi. Niestety spotkały mnie sytuacje, kiedy zawodziły mnie osoby, które uważałam za bliskie i godne zaufania. Słuchałam, ale nie zostawałam wysłuchana. Często jak już dochodziło do sytuacji w której to ja chciałam się komuś zwierzyć, zostawałam sama. Przez te słowa trudno mi mówić o swoich emocjach, czasem się łapie na tym, że nie chce mówić o swoich problemach w obawie odrzucenia i z myślą, że mogę się komuś narzucać. Drugą warstwę projektu zajmują dłonie powyginane i zaciśnięte. Często to tak radzę sobie z emocjami. Zaciskając pięści i zęby.

Część druga mojego dyplomu artystycznego to intermedialna instalacja pt. Niewidzialne rany. Dzięki wynikom ankiety, którą przeprowadziłam (tytuł ankiety: Słowa, które ranią. Badanie wpływu słów na nasze emocje), mogłam w swojej pracy magisterskiej ukazać, jak dużym problemem jest brak refleksji nad treścią wypowiedzianych słów. W ankiecie uzyskałam 75 odpowiedzi, które pozwoliły mi stworzyć instalację. Na ścianie, za pomocą stojącego w pewnej odległości rzutnika, wyświetlona zostaje animacja słów osób, biorących udział w mojej ankiecie. Słowa wirują, eksplodują,

lecz nie znikają. Chciałam tym podkreślić, że raniące słowa zostają w umyśle odbiorcy, powodując negatywne skutki. Każda z oglądających osób może podejść, stanąć przed rzutnikiem i w ten sposób zanurzyć się w słowa, stać się częścią pracy, na chwilę się zatrzymać i zastanowić. Każdy z nas jest inny, każdy z nas przeżył coś innego i przeżywa inaczej różne emocje. Z sufitu zwisają słuchawki, w których można usłyszeć głos lektorów, wypowiadających słowa ankietowanych osób. Dopełnieniem instalacji są infografiki z wynikami ankiety.

Trzecia część dotyczy radzenia sobie z raniącymi słowami. Sama od kilku lat prowadzę notes, z zapisami dotyczącymi słów, moich emocji, zmartwień i planów. Wiem jak jest to pomocne, więc zaprojektowałam notes, który może mieć podobne zastosowanie. W notesie można znaleźć moje fragmenty prac (z części nr 1), ale także strony poświęcone do indywidualnego wypełnienia w formie ćwiczeń np. co powiesz sobie z przeszłości? W notesie nie ma żadnych „zasad”. Strony można wyrwać, pomazać, zrobić dziurę. Każdy może pozwolić sobie przeżywać słowa po swojemu. Do notesu dodatkowo została zaprojektowana pocztówka. Ludzie często wysyłali sobie taką formę informacji, żeby opisać swoje emocje, pozdrowić. W moim przypadku pocztówka nie ma miejsca na znaczek. Jest to forma poradzenia sobie z tym co nas boli. Możemy zaadresować pocztówkę, napisać swoje uczucia, obawy, a na końcu schować głęboko lub zniszczyć.

Kolorystyka projektów mojej pracy dyplomowej jest czarno-biała, aby nie rozpraszać uwagi odbiorcy. Odbiorca ma skupić się na treści słów, nie na dodatkowych elementach graficznych. Czerni i biel tworzą silny kontrast, który podkreśla intensywność negatywnych emocji związanych z raniącymi słowami. Kolorystyka więc jak i całość przedstawienia ma zachęcać do refleksji osoby w każdym wieku. Słowa mają ogromną moc.